Λένιν ιστορική τομή

Ο Βλαντίμιρ Ίλιτς Ουλιάνοφ (Λένιν) γεννήθηκε στις 22 Απριλίου του 1870 στο Σιμπίρσκ, στις όχθες του Βόλγα. Με αφορμή τα 150 χρόνια από τη γέννησή του, το Πριν παρουσιάζει ένα αφιέρωμα στο θεωρητικό και πολιτικό έργο του Λένιν, θεωρώντας πως η συζήτηση γύρω από το έργο του είναι ταυτόχρονα πολιτική θέση για την αναγκαιότητα και τη δυνατότητα της προλεταριακής επανάστασης προς τον κομμουνισμό.

Στο αφιέρωμα αυτό εντάσσεται το παρακάτω άρθρο:

Μπάμπης Συριόπουλος

Η σοσιαλιστική ορθοδοξία της Β’ Διεθνούς είχε υιοθετήσει μια οικονομίστικη, ντετερμινιστική καρικατούρα του μαρξισμού.

Ο Κάουτσκι, αναγνωρισμένος ιδεολογικός ηγέτης της, έλεγε: «πολύ λιγότερο είναι στο χέρι μας να κάνουμε αυτήν την επανάσταση απ’ ό,τι είναι στο χέρι των αντιπάλων μας να την παρεμποδίσουν». Λογικά κατέληξε ότι «η Σοσιαλδημοκρατία είναι ένα επαναστατικό κόμμα, όχι όμως ένα κόμμα που κάνει επαναστάσεις».

Η αποφασιστική ρήξη του Λένιν με τη μοιρολατρία της Β’ Διεθνούς, ρήξη που δεν την είχε συνειδητοποιήσει ούτε ο ίδιος αρχικά, ήταν ότι οι επαναστάσεις δεν γίνονται αλλά τις κάνουν και μάλιστα με σχέδιο, οργάνωση, πρόγραμμα, συνείδηση και ιδεολογία. Ακριβώς για την προετοιμασία και την υλοποίηση όλων των παραπάνω χρειάζεται και το επαναστατικό κόμμα.

Αυτή ακριβώς η ρήξη προκαλεί αμηχανία και στη σημερινή αριστερά που είτε τον αγνοεί, είτε τον αποκηρύσσει, είτε τον χρησιμοποιεί σαν σύμβολο και εικόνισμα.

Ο Λένιν μάς θυμίζει ότι «το βασικό ζήτημα κάθε επανάστασης είναι το ζήτημα της κρατικής εξουσίας. Χωρίς το ξεκαθάρισμα αυτού του ζητήματος, δεν μπορεί να γίνει ούτε λόγος για οποιαδήποτε συνειδητή συμμετοχή στην επανάσταση […]» (Άπαντα, τ. 31 σελ. 145).

Αναγνωρίζοντας το αυτονόητο, ότι η ταξική πάλη διεξάγεται εφ' όλης της ύλης και όχι μόνο στην οικονομία (πόσο μάλλον σε μια επιχείρηση ή κλάδο), θεώρησε καθήκον της επαναστατικής πρωτοπορίας την πάλη ενάντια στην καταπίεση συνολικά από την απολυταρχία της εποχής του, τον τσαρισμό.

Όπως είπε «η καταπίεση αυτή ασκείται στις πιο διαφορετικές τάξεις της κοινωνίας, μια που εκδηλώνεται στις πιο διαφορετικές σφαίρες της ζωής και δράσης, και στην επαγγελματική , και στη γενική κοινωνική και στην ατομική του πολίτη, και στην οικογενειακή, και στη θρησκευτική, και στην επιστημονική κ.λπ., κ.λπ. […]» (Τι να κάνουμε, σελ. 57).

Ο καθολικός αγώνας ενάντια στην εκμετάλλευση από το κεφάλαιο και την καταπίεση από την αστική εξουσία σε οποιαδήποτε μορφή της, γίνεται κάτω από την ηγεμονία της εργατικής τάξης και των μακροπρόθεσμων στρατηγικών συμφερόντων της. Για την αποτελεσματική και νικηφόρα διεξαγωγή αυτού του αγώνα είναι αναγκαίος ο διαχωρισμός της εργατικής πολιτικής από την αστική σε κάθε ζήτημα, είτε οικονομικό, είτε εθνικό, δημοκρατικό, θρησκευτικό, πολιτισμικό, οικολογικό, φιλοσοφικό και αξιακό.

Ο Λένιν ήταν ταυτόχρονα **διχαστικός** (σε σχέση με την αστική πολιτική) και **ενοποιητικός** (στην προλεταριακή οπτική και κομμουνιστική στρατηγική), εφαρμόζοντας και εμπλουτίζοντας τον μαρξισμό «στη ρωγμή του χρόνου» των πρώτων δεκαετιών του 20ου αιώνα: και στη στρατηγική και στην τακτική, και στον πόλεμο και στην ειρήνη, και στην επίθεση και στην υποχώρηση, και μαζί με το ρεύμα και ενάντια στο ρεύμα (συνήθως).

Η επαναστατική κριτική σε πλευρές, ανεπάρκειες και μονομέρειες του Λένιν δεν μπορεί παρά να διατηρεί και να αναπτύσσει αυτόν τον διαχρονικό πυρήνα της σκέψης και της δράσης του.

Σήμερα κυριαρχούν στην αριστερά όσοι υποστηρίζουν κυβερνητικές μεταρρυθμίσεις αντί για επαναστάσεις, την εθνική άμυνα αντί του εμφυλίου πολέμου, την αγανάκτηση και το βίωμα αντί της συνείδησης, το άμεσο και μερικό αντί του καθολικού και μακροπρόθεσμου, τους σκοπούς ανάλογα με τις συμμαχίες αντί των συμμαχιών ανάλογα με τους σκοπούς, τους συνεταιρισμούς αντί των εθνικοποιήσεων και τις ταυτότητες αντί της εργατικής τάξης. Του «Ουλιάνοφ το μειδίαμα» θα είναι πάντα ειρωνικό.

Πηγή: **Το ανανεωμένο σάιτ του ΠΡΙΝ**